

Monika Masłoń

Data urodzenia: 25.05.1982

Telefon: 603 045 575

Email: monikamaslon@gmail.com

www.monikamaslon.art.pl

Edukacja

2011-

Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa Telewizyjna i Teatralna im. L.Schillera w Łodzi (studia doktoranckie). Przewód doktorski otwarty w 2013 roku (promotor: Józef Robakowski).

2003-2008

Akademia Sztuk Pięknych im. W. Strzemińskiego w Łodzi (studia magisterskie).

Specjalizacja: Grafika multimedialna

Dyplom w Pracowni Fotografii (prowadzący prof. G. Przyborek):
instalacja fotograficzna *Małe rzeczy* (ocena bardzo dobra z wyróżnieniem)

Aneks w Pracowni Multimediów (prowadzący prof. K. Kuzyszyn).

Praca teoretyczna na temat: *Uniwersalność prywatności w wybranych realizacjach fotograficznych i filmowych.*

2002-2003

Uniwersytet Warszawski, Instytut Kultury Polskiej, Kulturoznawstwo

Wybrane prace

Klasa, 2015

wideo, pętla

<http://vimeo.com/120787274>

Grupa studentów, siedząca w pracowni fotograficznej patrzy w jeden punkt, wprost w obiektyw kamery, a w efekcie na widza. Szesnaście osób jest w niego wpatrzonych. Delikatnie się poruszają, ale ruchy te są drobne. Za oknem widać poruszone wiatrem drzewa. Statyczna sytuacja trwa. Kontakt wzrokowy jest permanentny. Brak wyraźnych zdarzeń powoduje, że widz zaczyna oglądać pracę jakby była obrazem, czy grupową fotografią. Przygląda się pojedynczym postaciom, zaczyna doszukiwać się emocji/znaczenia w drobnej mimice, czy gestach. Rozpoczynając patrzenie zostaje wciągnięty w sytuację wymiany spojrzeń. Pętla powoduje przedłużenie spojrzenia, które zamienia się w ten sposób w patrzenie. Podczas gdy spojrzenie zakłada szybki ogląd sytuacji i poprzedza ewentualne zaangażowanie się w nią, patrzenie jest już pełną w niej obecnością. Widz czuje się, w kontakcie z tą pracą, obserwowany. Nieskończoność czasu buduje napięcie. Postacie, tak jakby czekały na coś, co ma się wydarzyć. Wzrok skupiony na obiekcie, jakim ostatecznie jest widz,

stawia go w sytuacji, w której to on, jego działanie, jest tym oczekiwanym. Patrzenie powoduje, że widz zostaje wciągnięty do wnętrza obrazu, przestaje być biernym obserwatorem wydarzeń na ekranie. Praca wikła go w sytuację, o której zakończeniu sam musi zdecydować. Wzrok skierowany na niego nie ma bowiem końca.

Komfort dalekiego patrzenia, 2014

instalacja wideo, pętla

<http://monikamaslon.art.pl/index.php/page/work/107>

Miejsca w przestrzeni publicznej miast, z których możemy patrzeć do linii horyzontu, są wyjątkowe w krajobrazie. Doznajemy tu szczególnej przyjemności, jaką jest komfort dalekiego patrzenia.

- Janusz Skalski

Tekst polskiego teoretyka krajobrazu uświadomił mi jak ważna jest dla mnie przyjemność płynąca z patrzenia w dal. Kiedy przyglądam się otaczającej mnie rzeczywistości największego polskiego miasta, Warszawy, gdzie obecnie mieszkam, największą radość sprawia mi patrzenie na Wisłę i przekraczanie jej. Mogę wtedy swobodnie patrzeć w dal. Taka sytuacja należy w wielkich miastach do rzadkości, ponieważ zazwyczaj swój czas spędzamy pomiędzy gęsto usianymi, wysokimi budynkami. Pragnienia odziedziczone po przodkach spełniamy dopiero np. podczas wakacji nad morzem. Mój projekt oparty jest na wyjątkowości morskiego krajobrazu, który pozwala nam poczuć bezmiar przestrzeni znajdującej się wprost przed nami.

Projekt powstał podczas sześciotygodniowej rezydencji artystycznej w Singapurze. Wideo nakręciłam na różnych wybrzeżach, wyznaczających granice państwa-miasta. Wszystkie prace wideo (elementy instalacji) mają ten sam charakter. Linia horyzontu jest zawsze na tym samym poziomie kadru oraz na wysokości wzroku osoby patrzącej. Osoby w kadrze różnią się od siebie, ale łączy je jedna czynność - patrzenie w dal. Filmy są zapętlone, a ujęcia zmieniają się w taki sposób, że tylko niewielki ruch odróżnia je od fotografii. W ten sposób widz ma równocześnie wrażenie nieskończoności czasu i przestrzeni.

* Praca Komfort dalekiego patrzenia powstała jako część Objectifs Residency & Lab Programme, wspieranego przez the National Arts Council, Singapore.

Huśtawka (dalecy bliscy), 2014

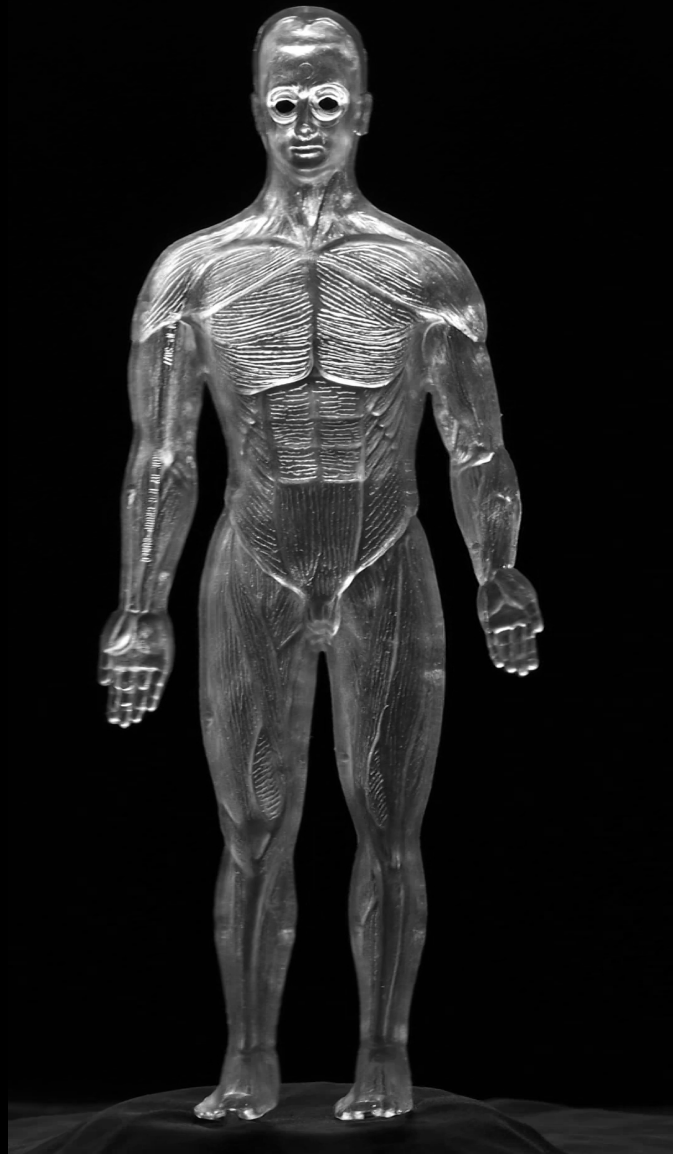
instalacja video, pętla

<http://monikamaslon.art.pl/index.php/page/work/96>

W pracy *Huśtawka* używam zapisu obrazu powstałego podczas huśtania się. Zarejestrowany obraz jest ściśle związany z moimi cechami fizycznymi, takimi jak waga ciała, dynamika ruchów. Na ekranie widać postać mężczyzny, który stoi nieruchomo w nieokreślonej przestrzeni. Obraz wahadłowo przybliża się i oddala od niego. Praca nie składa się jednak tylko z zarejestrowanego obrazu. Umieszczając na wprost projekcji tą samą huśtawkę, która posłużyła do rejestracji wyświetlanego materiału, daję widzowi możliwość podjęcia próby zsynchronizowania własnego ruchu z tym, którego efekt widzi on na ekranie, tak aby sytuacja zbliżania się i oddalania kamery wydawała się odzwierciedleniem jego działań.

Możliwość pełnego zsynchronizowania działań jest właściwie w tej pracy nieosiągalna. Możliwe jest to tylko chwilami. *Huśtawka* daje nam wtedy przez moment wrażenie, że to nasze fizyczne działania wpływają na wyświetlany na wprost obraz. Ta iluzja zostaje zburzona gdy tylko obraz przestaje odpowiadać wykonywanym ruchom. Towarzyszy nam wtedy dysonans. Z jednej strony

wykonyjemy ruch, a z drugiej widzimy efekt ruchu, który jest inny niż spodziewany. Sytuacja ta naprzemiennie tworzy iluzję spójności/jednorodności fizycznej rzeczywistości z ekranową i burzy ją. *Huśtawka* przypomina nieco sytuację gdy z okien pociągu, którym się znajdujemy widzimy jak rusza pociąg na sąsiednim peronie i mamy wrażenie, że to my ruszyliśmy naszym pociągiem, choć w istocie tak nie jest.

Anatomia, 2014

wideo/wideo instalacja, pętla

<http://vimeo.com/106905870>

W centrum kadru, na czarnym tle, widać postać ludzką, fragment modelu anatomicznego obracającego się równomiernie. Jest półprzezroczysty i ma bardzo rysunkowy charakter. Widzimy ludzką sylwetkę, kształty fragmentów ciała, ale też układ mięśni. Widziany z boku ujawnia, że to tylko potowa modelu, jego przednia część, a właściwie przednia część skorupy, która okrywa nieobecne narządy wewnętrzne. Przestrzenny charakter obiektu budowany jest przez światło i ujawnia się w ruchu. Podczas pełnego cyklu obrotu dwa razy postać zdaje się być zwrócona do nas frontem. Raz prawdziwie i raz fałszywie. Już po krótkiej chwili wiemy, że to iluzja. Moment, kiedy wewnątrz staje się zewnątrz, a figura porusza się w drugą stronę, może być precyzyjnie wskazany. Mimo tej wiedzy iluzja może jednak pojawiać się przy każdym obrocie obiektu.

Czarna róża, 2013

wideo/wideo instalacja, pętla

<http://monikamaslon.art.pl/index.php/page/work/101>

Ukazany w pracy obiekt znajduje się w nieustającym rotacyjnym ruchu wokół własnej osi. Czarna róża na białym tle, o sylwetowym charakterze, pozbawiona informacji o światłocieniu, pozwala na spojrzenie na wykonywany przez nią ruch na dwa sposoby. Może wykonywać ruch zgodny lub niezgodny z ruchem wskazówek zegara. Widząc ten sam obraz możemy odbierać go inaczej. Zmiana nie dokonuje się w obrazie, ale w umyśle widza.

Kwiat, element ożywionej natury, ma tutaj nienaturalny kolor, kojarzący się ze śmiercią, żałobą. Rotacyjny ruch figury na dynamikę ruchu właściwą mechanizmom maszyn wytwarzanych przez człowieka. Stały ruch rotacyjny przywodzi odczucie nieuchronności.

Puls, 2013

wideo, pętla

<http://monikamaslon.art.pl/index.php/page/work/105>

Widz znajduje się naprzeciwko dwóch ekranów. Każdy z nich ukazuje ten sam obraz, ale w układzie naprzemiennym. Jest to oddychająca postać, która wraz z wydechem roztopia się w tle i pojawia się nabierając powietrza. Dzieje się to w taki sposób, że suma przezroczystości postaci to zawsze 100 procent. Kiedy jedna się pojawia i całkowicie się „materializuje” druga jest w tym momencie całkowicie niewidoczna. Wydychanie powietrza w pierwszym, zbiega się w czasie z wdychaniem w drugim i w płynny sposób sytuacja się odwraca. Pomimo obecności momentu kulminacyjnego (100% i 0%, lub 0% i 100%) wymiana powietrza/przezroczystości odbywa się bez przerwy i obraz postaci wydaje się wymykać widzowi. Jest w tej sytuacji dziwność, która nie bierze się jedynie z fikcyjnego połączenia aktu oddychania ze znikaniem, choć właściwość ta przywołuje wrażenie nienaturalności. Istotne jest również to, że wdychanie trwa w rzeczywistości znacznie dłużej niż wydychanie i nawet jeśli widz nie ma tego świadomości to ma poczucie, że coś jest nie tak. Nienaturalny balans

między wdechem a wydechem i jego precyzyjna rytmiczność przywodzi na myśl techniczny mechanizm. Wzrok postaci skierowany jest prawie na widza, ale to prawie czyni go wzrokiem niewidzącym. Wszystko to sytuuje postać w strefie pomiędzy człowiekiem a nieczłowiekiem (zjawą, maszyną), a więc pomiędzy żywym a martwym.

Znikanie postaci wydaje się być skorelowane z oddechem. Postać wdycha i wydycha powietrze naprzemiennie na dwóch ekranach. Ta czynność powoduje jej znikanie i pojawianie się. W ten sposób to co dzieje się na ekranie przekłada się na wizualne doznania widza. Powietrze płynnie przechodzi pomiędzy ekranami dzięki przenikaniu obrazów.

W pracy *Puls* cykliczny charakter obrazu związany jest z biologiczną pętlą układu oddechowego. Wahadłowy typ pętli - rytm, jakim jest oddech-wydech (czyli jest dojście do jakiegoś punktu i powrót z niego), poprzez podział na dwa ekrany zmienia się na taki, który właściwszy jest cykliczności świata przyrody i bliższy idei nieskończoności, równowagi. Jak we wstędze Möbiusa obecność przemieszcza się w nieskończoność.

Praca, 2013

wideo, 00:02:00

<http://monikamaslon.art.pl/index.php/page/work/104>

Prace wideo wykonanae w ramach projektu *Labour in single shot*.

<http://www.labour-in-a-single-shot.net/en/films/>

Do zobaczenia, 2012

instalacja wideo składająca się z dwóch znajdujących się po przeciwnych stronach zsynchronizowanych projekcji, 00:01:32

<http://monikamaslon.art.pl/index.php/page/work/95>

Na każdym ekranie widać osobę, która siedzi na tle szarej ściany. Początkowo nie jest jasne czy to to samo wideo czy inne. Po dłuższej chwili statyczna sytuacja się zmienia i obie postacie sięgają po szklankę z napojem. Jedna po napój biały a druga po czarny. Oba zostają wypite. Podczas wypijania obraz się zmienia. Wydaje się, że wypijanie białego płynu stopniowo powoduje rozbielenie ekranu, a wypijanie czarnego jego zaciemnienie. Widz stwierdza to, próbując przenosić wzrok z jednej strony na drugą. Nie może obejrzeć obu projekcji jednocześnie. Po chwili widać już tylko biały prostokąt z jednej strony i czarny z drugiej.

Utwór zbudowany jest poprzez ukazanie rozróżnienia na kilku poziomach, które najwyraźniej widać w rozdzieleniu na dwa ekrany. Dwuekranowość pracy podkreśla zawarte w niej dychotomie (wnętrze-zewnątrz, rzeczywistość-obraz, dystans-uczestnictwo, wolna wola-determinizm, jedność-różnica). Każda z tych osi reprezentuje napięcie generowane przez jakąś kulturowo istotną różnicę.

Dom, 2012

wideo, pętla

Kręcący się w kółko biały dom zmienia swoją jasność w zależności od położenia. Jego biały kolor, w połączeniu z bielą tła, powoduje, że momentami krawędzie domu przestają być widoczne. Wydają się znikać i ponownie się pojawiać. Dom zwalnia i przyspiesza, zmienia kierunek, ale jest stale w ruchu. Wydaje się wisieć w powietrzu, lewitować. Jest czymś na granicy snu i jawy. Przypomina nieco mobile wieszane nad łóżeczkami niemowląt, co wzmacnia dźwięk towarzyszący pracy. Jest to melodyjka z pozytywki. Trochę zepsutej, więc momentami wydającej dźwięk nienaturalnie rozciągniętej w czasie.

Tymczasem, 2011

cykl fotograficzny

Fotografie wykonane na materiale światłoczułym, którego termin ważności przeminął, powodując zniekształcenie obrazu, zatarcie szczegółów.

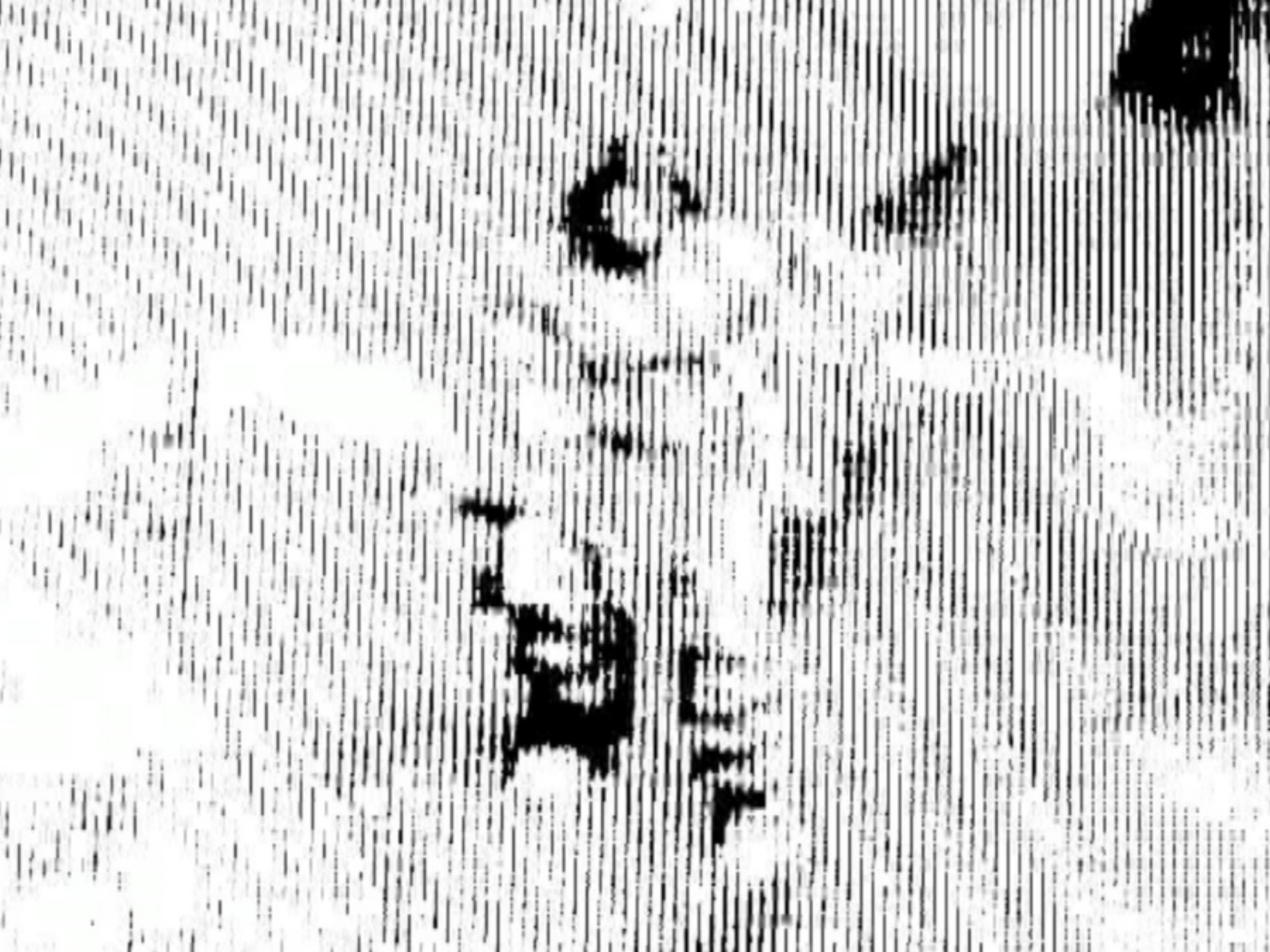
Obrazy miejsc, których nie jesteśmy w stanie umieścić w czasie.

Tymczasem 2, 2011

cykl fotograficzny

Drugi cykl prac z wykorzystaniem przeterminowanego materiału fotograficznego. Zatarcie szczegółów nie pozwala nam z całą pewnością stwierdzić charakteru fotografii. Wyrazy twarzy i przybierane pozy mogą jednocześnie świadczyć o śmiechu i płaczu.

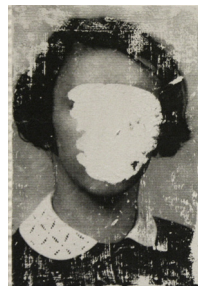

Worker, 2011

cykl wideo, pętla

<http://vimeo.com/28718714>

Cykl wideo na których widzimy postacie workerów i wojowników z gry komputerowej *Civilization*. Postać ta jest jedną z wielu wykonujących zadania przydzielone przez gracza. Jej ruchy ograniczone są do ciągle powtarzanych czynności. Wyseparowanie tej postaci ze świata gry powoduje, że skupiamy się na sytuacji, w której się znalazła, a jej zachowanie przychodzi na myśl powtarzalność ludzkich gestów i doświadczeń. Pętla ukazuje rodzaj uwięzienia w roli w której się znajdujemy.

Twarze, 2011

mixed media

Praca bazująca na rodzinnych fotografiach. Trzy portrety zostały podzielone na dwa obrazy. Jedna seria ukazuje głowy pozbawione twarzy, druga dopełniająca je kształt (fragment twarzy). Złożenie tych fragmentów następuje w umyśle widza. Praca odnosi się więc do pamięci na dwa sposoby. Poprzez wykorzystanie rodzinnych archiwaliów oraz konieczność zapamiętania obrazów, aby móc połączyć dwie rozbite części.

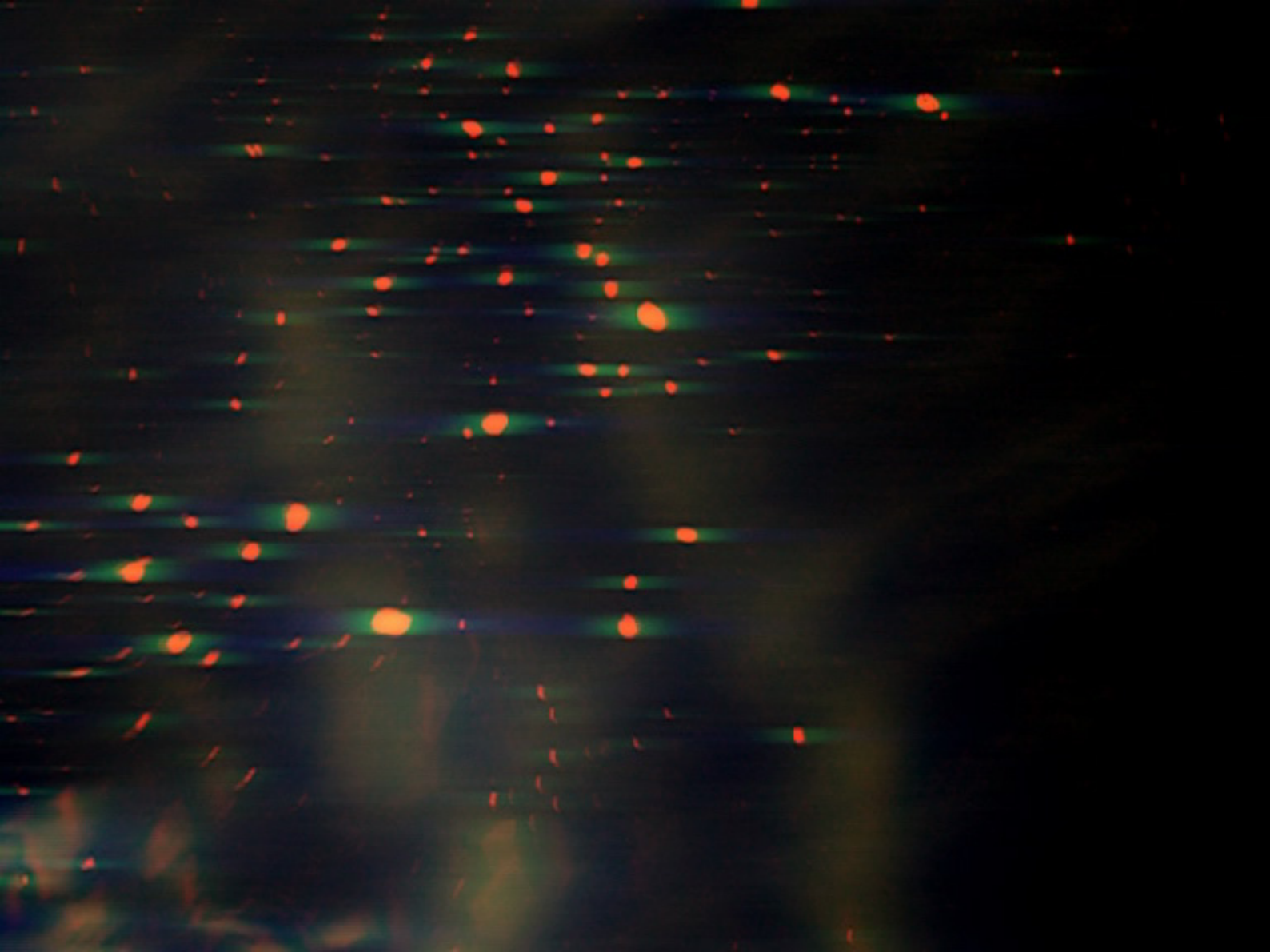

Sto lat, 2010

instalacja wideo, pętla

<http://vimeo.com/28716954>

Instalacja składa się z zapętlonego zapisu wideo z odśpiewywania urodzinowego sto lat oraz z czterech czarnych styrodurenych prostopadłościanów o podstawie kwadratu i wymiarach 25 na 25 cm, w których znajduje się miejsce na 100 świeczek, 27 jest już umieszczonych na swoich miejscach, pozostałe miejsca czekają na wypełnienie. Sto lat życia których życzy się w dniu urodzin zmienia swój charakter, bo miejsce na czarnych kwadratach-tortach kiedyś się skończy. Wyśpiewywane przez gości na przyjęciu sto lat z radosnej melodii zmienia się w wieszczący zbliżający się koniec dźwięk.

NSG, 2010

wideo, 00:03:38

<http://vimeo.com/28716683>

Rejestracja elementów wycieczki została przetworzona w sposób, który sugeruje, że jest to przestrzeń niezwykła. Spotkanie z czymś jednocześnie znanym i nieznanym.

JJB V, 2008

wideo instalacja

<http://vimeo.com/46085010>

<http://vimeo.com/46024859>

Praca składa się z dwóch projekcji różniących się skalą i sposobem wyświetlania (dużych rozmiarów projekcja z rzutnika i telewizor niewielkich rozmiarów). Każda z nich ukazuje ten sam zestaw obrazów. Są to portrety osób, z które kolejno wypowiadają jedną literę. W przypadku projekcji obraz jest jednak rozciągnięty w czasie, co powoduje całkowitą zmianę jego charakteru. Deformacja dźwięku nie pozwala na zidentyfikowanie tego co mówią osoby na ekranie. Staje się on zupełnie nienaturalny. Spowolnienie powoduje też, że inaczej traktujemy oglądany obraz. Skupiamy się na geście towarzyszącemu wypowiedzi. Możemy dokładnie go przeanalizować. Na ekranie telewizora oglądany obraz ma bardziej realistyczny charakter i kolekcja liter pozwala się ułożyć w zdanie: Jestem jak Bill Viola. Ten nieco ironiczny komunikat odnosi się do jednego z tuzów sztuki wideo, który bardzo często posługuje się w swoich pracach spowolnieniem obrazu. W ten sposób oba ekrany komunikują to samo, nie tylko poprzez użycie tego samego materiału audiowizualnego jako punktu wyjścia, ale przede wszystkim poprzez to co komunikują na dwa różne sposoby: w formie tekstu i techniki pracy z obrazem.

Małe rzeczy, 2008

instalacja fotograficzna

Małe rzeczy to instalacja fotograficzna składająca się z dwustu niewielkich rozmiarów fotografii rozmieszczonych w przestrzeni. Elementem instalacji jest również towarzyszący zdjęciom dźwięk. Zarówno fotografie jak i dźwięki odsyłają do drobnych elementów codziennej rzeczywistości. Skoncentrowane są na fragmentach przestrzeni domowej człowieka, z którymi częste obcowanie czyni je praktycznie niewidzialnymi. Fotografia pozwala na ich zauważenie i wyodrębnienie. Instalacja jest próbą stworzenia przestrzeni wypełnionej takimi fragmentami rzeczywistości. Ich nagromadzenie i rozmieszczenie symuluje obecność tych elementów w ludzkim życiu, pozwala odczuć ich liczbę i znaczenie.

Kra kra, 2008

instalacja

Praca powstała przy okazji projektu myspace (http://www.myspace.com/myspace_ldz). Szklana gablota w bramie została zamieniona w dziuple dla sztucznego ptaka. Tajemnica zamknięta w czarnej jamie z czymś dziwnym w środku.

Bal , 2007

cykl fotograficzny powołany w celu stworzenia
efemerycznego obiektu fotograficznego

Efemeryczna instalacja fotograficzna składająca się z wiszącej grupy kolorowych balonów i poduszcзки ze szpilkami. Przekłucie balona powoduje rozsypanie się dookoła, znajdujących się w jego wnętrzu (wyglądających początkowo jak confetti), malutkich fotografii. Widać na nich postać, która trzyma w miejscu głowy balon w określonym kolorze (takim jaki właśnie przestał istnieć). Znany nam doskonale przedmiot w nietypowej relacji z ciałem nabierał życia, stając się tegoż ciała fragmentem. Balon był balonem w chwili pęknięcia, ale wraz z jego destrukcją i pojawieniem się ukrytych wcześniej we wnętrzu fotografii, ukazywała się jego podwójna natura.

Piłkarzyki, 2007

wideo, 00:01:56

<http://monikamaslon.art.pl/index.php/page/work/102>

Poprzez prosty zabieg odwócenia obrazu o 180 stopni stworzyłam scenę, która gra z przyzwyczajeniem percepcyjnym widza. Biegający po „boisku” grający w piłkę młodzieńcy, poprzez zmianę sposobu widzenia, wydają się być przyciągani do górnej krawędzi ekranu za pomocą jakiejś nadnaturalnej siły. Stają się biegającymi bez sensu istotami, które wydają się nie rozumieć, że są elementem jakiejś większej struktury. Ta dobrze znana aktywność fizyczna jaką jest bieganie nabiera zupełnie innego charakteru, stawiając widza w sytuacji niepewności dotyczącej tego na co patrzy.

W hołdzie aniołom - latanie, 2007

wideo na bazie fotografii, pętla

<http://monikamaslon.art.pl/index.php/page/work/103>

Praca odnosi się do odwiecznego ludzkiego marzenia o lataniu, które jest jednocześnie częstym marzeniem sennym. Widzimy śpiącą postać która co jakiś czas się porusza. Ruchowi towarzyszy dźwięk trzepotania skrzydeł. Poprzez zestawienie obrazu i dźwięku pościel zamienia się w trzepoczące skrzydła.

Miau, 2007

wideo (z Weroniką Spodenkiewicz)

<http://vimeo.com/46065360>

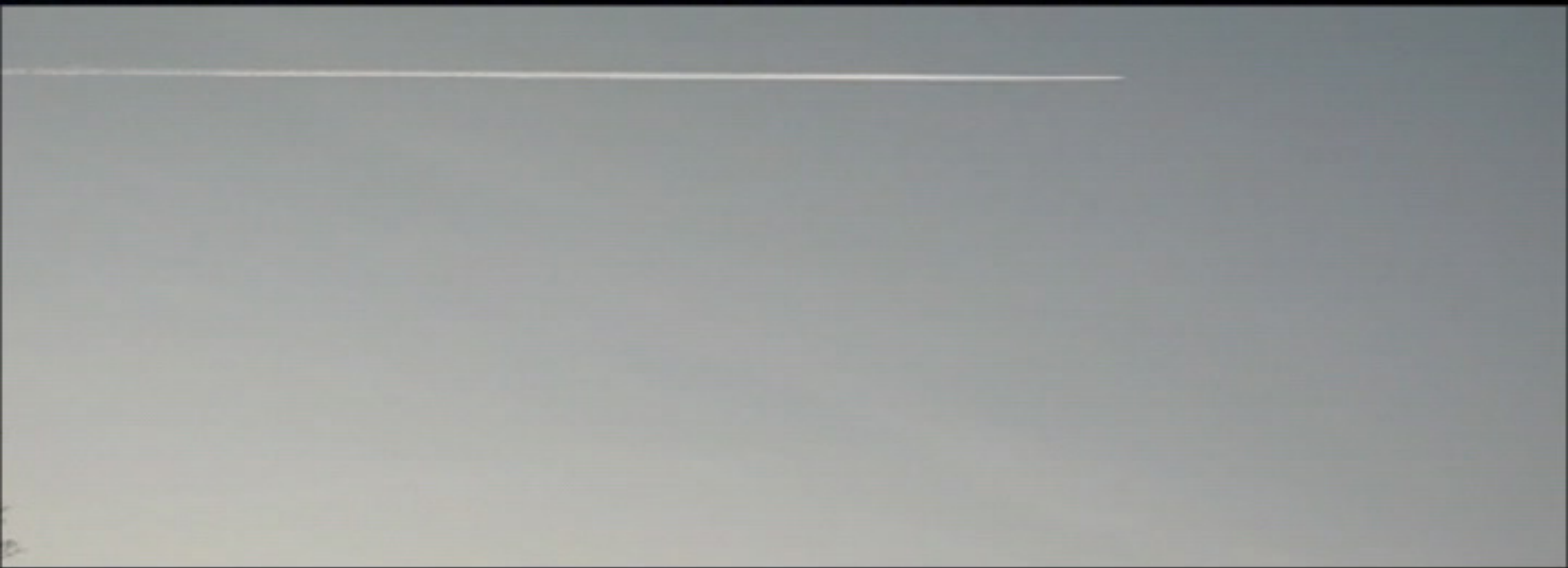
Grupa osób miauczy zamiast mówić.

Bon voyage , 2006

projekcja site specific

Bon voyage było wyświetlane na oknach ASP w Łodzi, której jestem absolwentką. Projekcja ukazywała machających studentów. Istotna dla tego projektu jest lokalizacja uczelni. Szkoła jest usytuowana przy dużym skrzyżowaniu, drodze wylotowej z miasta. Kolejnym charakterystycznym elementem jest duży cmentarz po drugiej stronie ulicy. Z tych powodów lokalizacja ASP jest bardzo specyficzna. Zależało mi na zrobieniu czegoś przedziwnego i nielogicznego, ale jednocześnie dobrze znanego, czegoś co można oglądać przez minutę, albo nawet kilka sekund gdy mija się pełen okien budynek wyjeżdżając z miasta.

Moment, 2006

wideo, 00:00:31

<http://monikamaslon.art.pl/index.php/page/work/97>

Wideo-definicja pojęcia moment. Ta praca to swoisty zegar. Role jego wskazówek pełnią światła przejeżdżającego nocą samochodu i ślad pozostawiony przez samolot na błękitnym niebie. Elementy świata rzeczywistego, poruszając się z lewej strony na prawą, odmierzają moment. Czas trwania pracy jest ściśle związany z tym co pojawia się na ekranie i kończy się w momencie wynikającym z logiki całości. Trwa moment. Wiemy, że tak się stanie i jednocześnie jesteśmy zdziwieni tym, że się wydarzyło.

Wystawy i pokazy:

2015

- wystawa zbiorowa „Frieden im Land - 70nach45“, KZ-Gedenkstätte Kaltenkirchen in Springhirsch, Ortsteil Springhirsch, Nützen, Niemcy
- wystawa indywidualna „Na Zawsze“, Galeria Imaginarium, Łódź
- wystaw zbiorowa „Przestrzeń wspólna, przestrzeń własna“, Pałac Branickich, Warszawa (w ramach Warszawskiego Festiwalu Fotografii Artystycznej 2015)
- wystawa zbiorowa „Frieden im Land - 70nach45“, dawna synagoga, Friedrichstadt, Niemcy
- wystawa indywidualna „Do zobaczenia“, Galeria Manhattan, Łódź
- wystawa zbiorowa „Frieden im Land? 70 nach 45“, Eröffnungsausstellung Doris Rüstig-Ladewig Stiftung, Schleswig, Niemcy

2014

- prezentacja projektu „COMFORT OF LONG-DISTANCE PERCEIVING“, Objectifs, Singapur
- udział w wystawie „10. NeNnale – Memory“
- udział w projekcie artystycznym „Konflikt Dich!“ (rezydencja artystyczna, prezentacja efektów projektu w ramach wystawy zbiorowej „Courage.Zentrale“ podczas festiwalu 48 Hours Neukölln, Zentraler Ausstellungsort Neukölln Arcaden), Berlin
- wystawa zbiorowa „Darkroom“ w ramach Fotofestiwalu 2014, ART_INKUBATOR, Łódź

2013

- Premiera KP nr 35–36, „Kino–fabryka“, pokaz prac powstałych podczas projektu „Praca w jednym ujęciu“
- pokaz prac na festiwalu danubeVIDEOARTfestival, Stadtkino Grein, Austria
- wystawa zbiorowa „Labour in a Single Shot atthe Goethe-Institut Athens“, Athens, Greece
- wystawa zbiorowa „Labour in a Single Shot atthe Goethe-Institut Montréal“, Montréal, Canada
- wystawa zbiorowa „Praca w jednym ujęciu“, Muzeum Sztuki w Łodzi
- wystawa zbiorowa „#20latfotografiipwsftvit“, Ośrodek Propagandy Sztuki, Łódź
- Festiwal OtwARTa Wystawa, Muzeum Książki Artystycznej, Łódź
- wystawa zbiorowa „Places“, Galeria Lutnia, Łódź

2012

- wystawa zbiorowa „EKSPRES WSCHÓD. POWRÓT DO AWANGARDY“, (w ramach Łódź Czterech Kultur 2012-GENERACJE), Dawna Kamienica Pinkusa, Łódź
- wystawa zbiorowa „Dom – rytuał życia“, Gallery Amfilada, Olsztyn
- wystawa zbiorowa „Twórcy-Pedagodzy“, Galeria Centrum Promocji Kultury Praga Południe, Warszawa

2011

- prezentacja prac video (pokaz na ulicy Traugutta w Łodzi) w ramach „Imieniny Romualda”
- wystawa zbiorowa „Dalecy Bliscy”, Galeria Amfilada, Olsztyn
- wystawa indywidualna „TYMCZASEM”, Galeria Delfiny, Warszawa (w ramach VII Warszawskiego Festiwalu Fotografii Artystycznej)
- prezentacja prac (członków grupy videopunkt) w ramach Festiwalu Sztuki Wideo Punkty Widzenia, Galeria Manhattan, Łódź

2010

- „Plac Wolności” – projekt artystyczny w przestrzeni publicznej towarzyszący Focus Łódź Biennale 2010
- wystawa zbiorowa „MIASTO ŁÓDŹ”, Projekt Kordegarda - Filia Zachęty Narodowej Galerii Sztuki, Warszawa
- wystawa zbiorowa „Łódź 05.09”, Galeria Manhattan, Łódź
- wystawa zbiorowa „VIDEOLABOLATORIUM”, Galeria EL - Centrum Sztuki w Elblągu

2009

- wystawa zbiorowa „Wzajemne oddziaływania”, galeria Flottmann-Hallen w Herne, Niemcy
- projekcje video na Festiwalu Filmu i Sztuki DWA BRZEGI,

Kazimierz Dolny-Janowiec

- wystawa zbiorowa „PUNKT VIDEO”, Galeria Studio, Warszawa
- projekcja prac w ramach Przeglądu Krótkich Form Filmowych – 4’62”, Hala Wydziału Architektury Politechniki Białostockiej, Białystok
- wystawa zbiorowa „Fabryka Fotografii”, Patio Centrum Sztuki WSHE, Łódź (w ramach Fotofestiwalu)
- wystawa zbiorowa wystawa „Archiwum/Teraz”, Galeria Wschodnia, Łódź (w ramach Fotofestiwalu)
- wystawa indywidualna „Monika Mastoń, fotografie”, Galeria Wyjście Awaryjne, Staromiejski Dom Kultury, Warszawa (w ramach V Warszawskiego Festiwalu Fotografii Artystycznej)
- prezentacja prac (członków grupy videopunkt) w BROTFABRIK, Caligariplatz, Berlin
- prezentacja prac (członków grupy videopunkt) w ramach Festiwalu Łodzią Po Wiśle, kino Luna, Warszawa
- prezentacja prac (członków grupy videopunkt) zorganizowany przez Fundację Ad Arte w Poznaniu
- wystawa zbiorowa „ASP Rocznik 2008” (najlepsze prace dyplomowe z 2008 roku), Centralne Muzeum Włókiennictwa, Łódź

2008

- prezentacja prac (członków grupy videopunkt) na Festiwalu Camerimage, Łódź

- prezentacja prac (członków grupy videopunkt), Kino LAB w Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski, Warszawa
- prezentacja prac studentów z Pracowni Multimediów ASP w Łodzi w ramach Festiwalu Vivisesja'08 w Poznaniu
- „Myspace.ldz.02” (projekt wykorzystujący gabloty wystawiennicze, znajdujące się na terenie łódzkiego Śródmieścia, jako obiekt ingerencji artystycznej), Łódź
- wystawa zbiorowa „Mam plan”, Nizio Gallery, Warszawa
- pokaz „PROJEKCJA v13 / Pracownia Multimediów ASP w Łodzi” w ramach Festiwalu Dialogu Czterech Kultur, Łódź
- pokaz „ASP Łódź - pracownia multimediów” w ramach PODWODNY WROCŁAW 100% NON-PROFIT INDEPENDENT FESTIWAL, Wrocław
- wystawa „XXV Konkurs im. Władysława Strzemińskiego”, Galeria Kobro, Łódź (Nagroda Marszałka Województwa Łódzkiego)

2007

- „Intermedialne Spotkania Artystyczne 2007”, dawna fabryka rajstop ul. Pomorska 77, Łódź